

snaror sannolikt skulle, om den finge fortfara, hafva till följd, att i mellersta och södra delarne af riket de vilda fogelarterna tjäder, orre och hjerpe blefvo utrotade, helst det i allmänhet och särdeles å mindre hemmans mark vore för jordegaren omöjligt eller åtminstone med stor svårighet förenadt att förekomma utläggandet af dylika giller och snaror äfven under förbuden tid eller af personer, som icke voro till idkande af jagt å hans egor berättigade.

Riksdagen, som, på grund af hvad sålunda blifvit anfördt, anser förändring af ofvannämnda §§ uti gällande Jagtstadga vara af behovet påkallad, får alltså härmed i underdånighet anhålla, dels att ordet »skjäl» måtte ur stadgans 11 § utslutas, dels ock att sista mom. i 16 § af meranämnda stadga måtte erhålla följande förändrade lydelse: »Finare giller och snaror må icke för det vildas fångande begagnas utom Norrland och Dalarne och der endast under för jagt lofgifven tid.»

Riksdagen framhårdar etc.

Stockholm den 13 Maj 1868.

N:o 62.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 12 Maj 1868.
— — — — Andra Kammaren den 13 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående befrielse för vissa fartyg att, vid utklarering till utrikes ort, taga lots och erlägga lotspenningar.

(Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 4) Utlåtande N:o 26.)

S. A. K.

Enligt Eders Kongl. Maj:ts nådiga Förordning angående lots- och fyrinrättningen i riket af den 9 Juli 1862 äro fartyg skyldiga att vid utklarering till utrikes ort erlägga lotspenningar, antingen lots begagnas eller icke. Då detta stad-

gande, hvarigenom, i strid mot den under sednare tider antagna och tillämpade grundsats att ökad lättnad och frihet böra näringarne, så vidt ske kan, beredas, sjöfarten betungas med en tvångsavgift och ett band lägges på trafiken, ansetts icke allenast vara för de mindre fartyg, som idka fraktfart på grannländerna och hvilkas manskap känner farvattnet lika väl som lotsarne, särdeles betungande, utan ock numera kunna betraktas såsom obehöfligt, helst lotsarne blifvit försedde med så tillräckliga löner, att inkomsten af lotspenningar icke vidare vore för deras skäliga utkomst oundgängligen erforderlig, har förslag hos Riksdagen blifvit väckt att Riksdagen måtte hos Eders Kongl. Maj:t anhålla, att åtminstone alla fartyg under nio nylästers dräktighet och sex fots djupgående måtte, vid utklarering till utrikes ort, varda befriade från skyldigheten att taga lots och erlägga utgående lotspenningar.

Vid behandling af detta ärende har det synts Riksdagen, som skulle lättnad för sjöfarten genom befrielse från skyldigheten att till lotsarne erlägga utgående lotspenningar, då icke lotsbiträde anlitas, vara både billig och behöflig samt kunna medgifvas utan förnärmande af lotsarnes skäliga rätt och utan Statsverkets besvärande från deras sida med ersättningsanspråk; och har vid sådant förhållande samt enär särdeles den sjöfart, som eger rum med mindre fartyg, synes vara i behof af all den lindring i afgifter, som åt densamma billigtvis kan beredas, ansett sig böra härmed i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes låta vidtaga sådan åtgärd, att alla fartyg, som icke öfverstiga antingen nio nylästers dräktighet eller sex fots djupgående, varda vid utklarering till utrikes ort befriade från skyldigheten att taga lots och erlägga utgående lotspenningar.

Riksdagen framhårdar etc.

Stockholm den 13 Maj 1868.